

traadt i en saadan Commune, finder sig vel i samme. Kommunen eller jo dog ikke selv Noget udenfor Befatningen, og Kommunen kan ikke paatage sig eller paalægges at gjøre Noget med Hensyn til Bygningsvæsen, Gader, Veie, Cloaker o. s. v. i det her omhandlede District uden i samme Sieblif at faae Befatningsret over det; — og omvendt, idet der nu tales om, at det er Frederiksberg og Hvidovre Commune, der skulde komme til at udrede Noget, saa gaaer dette jo Haand i Haand med den Ret, som der nu gives til at oppebære Skatter af dette District, thi Retten til at oppebære Skatter og Forpligtelsen til at udrede Udgifter i Faveur af dette District følge jo med hinanden. Jeg seer altsaa navnlig ikke, at der kunde være Tale om, at Kjøbenhavns Commune kunde paalægges nogenjomhelst Forpligtelse til at betale, før den fik Ret til at oppebære Skat, og det forekommer mig, at der i Frederiksberg og Hvidovre Sognecommunes Ret til at oppebære Skatter af dette District ligger det fuldkomne Bederlag for Forpligtelsen til at gjøre Noget for det; skal der gjøres Mere for det i de Retninger, hvorom vi her tale, end for de andre Dele af Districtet, hvor Landbosforholdene ere de fremherskende, saa gaaer det jo atter Haand i Haand med, at her er en saa meget tætttere, en saa meget mere velhavende Befolkning at oppebære Skatter af, og jeg kan derfor aldeles ikke skjønne, at der fra Kjøbenhavns Commune kan være Tale om at udrede noget directe Tilskud til Expropriationer, og derom er det jo ene og alene, det kan gjælde. Det er ganske rigtigt, at der staaer: „skal fordeles paa Beboerne efter de Regler“ osv., og Justitsministeren har ogsaa allerede ved Sagens 1ste Be-

handling forklaret, at man ikke udtrykkelig har villet sige „Beboerne af det paagældende District“, fordi man kunde tænke sig, at der kunde være visse Foranstaltninger, der maaskee ogsaa kom Enkelte, der boede paa Grønbjerg, tilgode, som f. Ex. en fælles Vandledning, hvoraf disse vilde have samme Gavn som de Andre. I saa Tilfælde vilde man ikke retfærdigt kunne sige, at det var Beboerne i dette District, der alene skulde bære Udgiften, men at de skulde bære den, som havde Fordelen deraf; da det imidlertid vilde være meget compliceret at give særskilte Regler derfor i selve Loven, har man overladt det til de rette vedkommende Autoriteter at bestemme, hvem det er, der har Gavn af saadanne Foranstaltninger, og hvem der altsaa ere de, der, hvad enten de høre til Frederiksberg og Hvidovre eller til Kjøbenhavn, i sidste Instans skulde bære Udgifterne til de Foranstaltninger, som udelukkende gjøres for deres Skyld og udelukkende komme dem tilgode. Det er jo altsaa en Sag, som her er uden al Betydning, men i alt Fald vilde jo dog det ærede Udvalgs Fleertal kun kunne være kommet til det Resultat at sige: „Beboerne af det paagældende District“; det syntes mig at have været det Æneste, hvori jeg kunde have fundet nogen logisk Traad mellem Præmisser og Conclussion, og De maae ikke tage mig ilde op, naar jeg udtaler, at det er en Fordring, man selv mellem Venner er berettiget til at gjøre til hinanden. Men allermindst kan jeg dog i de formeentligt uovervindelige Banfælgigheder ved at gennemføre Reglerne om Expropriation finde den usynlige Bro, der skal forbinde Udvalgets Præmisser med dets Conclussion.